

Đoạn kí ức bị biên tập

Như trong một bộ phim, tôi tỉnh dậy với cái đầu băng trắng toát và một phần kí ức bị đánh mất.

Tỉnh dậy sau vụ tai nạn, cuộc sống của tôi có thật nhiều điều kì lạ. Đầu tiên, bác sĩ tới nói với tôi rằng tôi bị mất một phần trí nhớ trong khi tôi chẳng nhớ là...mình đã quên cái gì.

- Trường hợp của cháu khá đặc biệt. Giống như cháu đã xếp tất cả những kí ức về mỗi người cháu quen biết vào trong một chiếc hộp riêng biệt. Rồi vụ tai nạn vừa rồi khiến 1 trong những chiếc hộp đó văng ra ngoài. – Vị bác sĩ có khuôn mặt dễ mến nhìn tôi hài hước nói.

- Ý bác là cháu không quên đi một khoảng thời gian nào đó mà là quên đi một người?

- Đúng vậy. Quên hoàn toàn. Việc chiếc hộp kí ức ấy có thể trở về vị trí cũ hay không tất cả phụ thuộc vào việc cháu có hay là không cần tới nó nữa. Nghỉ ngơi đi cô bé.

Tiếp theo, một anh chàng lạ mặt xuất hiện nói với tôi rằng anh ấy là bạn trai của tôi và đó chính là phần kí ức tôi đã đánh mất. Vụ tai nạn chỉ làm tôi mất đi một ít trí nhớ chứ không hề biến tôi thành một con bé ngớ ngẩn, nên tôi chẳng thể tin những gì anh chàng đó nói cho tới khi chính mẹ tôi gật đầu xác nhận.

Minh đã bước vào cuộc sống của tôi như thế.

Em à!

Chắc em đã phát hiện ra sự mất tích của mèo Pin khi về nhà. Nó đã bỏ đi trong thời gian em điều trị ở bệnh viện. Anh ghét con mèo đó lắm. Vì thật bất công khi một con mèo thì em nhớ còn anh thì em lại quên. Anh giận lắm. Nhưng anh yêu em nhiều hơn. Nên anh tin rằng mèo Pin của em sẽ trở về. Cũng như tình yêu của em dành cho anh rồi sẽ được tìm lại.

Buổi sáng ngày thứ hai kể từ khi xuất viện, tôi nhận được lá thư này từ Minh.

Nói là thư nhưng thực ra chỉ là mấy dòng chữ cố gắng nắn nót của một người gõ bàn phím nhiều hơn cầm bút, được viết trên một mảnh giấy màu mè sặc sỡ và rất trẻ con. Minh nói sẽ giúp tôi tìm lại mảnh kí ức đánh mất. Đây có lẽ là một trong những cách để anh thực hiện điều đó. Mặc dù anh (tự nhận) là bạn trai của tôi nhưng anh vẫn làm tôi ngạc nhiên với sự sẵn sóc hiếm có, và cả cái cách anh biết hết mọi thói quen, sở thích của tôi. Như việc tôi thích nhận thư tay như thế này chẳng hạn. Với một cô gái nhút nhát, khép kín như tôi thì chẳng dễ dàng để quen với sự xuất hiện của một người mà mới chỉ vài hôm trước thôi vẫn còn xa lạ bên cạnh mình. Mặc dù vẫn phải thừa nhận cảm giác được yêu luôn là một cảm giác rất tuyệt, nhất là được yêu bởi một chàng trai như Minh.

Minh thường tới nhà tôi vào buổi chiều. Anh và mẹ tôi sẽ ngồi trò chuyện gì đó rất lâu ở bộ bàn ghế bằng đá đặt dưới giàn thiên lý gần phòng tôi. Hai người thân thiết đến kì lạ. Thảng hoặc, như có một linh cảm, anh đột ngột ngược lên cửa sổ, nơi tôi đang đứng, nhìn tôi và mỉm cười. Như một đứa trẻ bị bắt gặp khi đang làm việc gì đó lén lút, tôi vội rụt người lại, tránh tầm mắt anh, mặt nóng lên vì xấu hổ. Vì tôi biết, ở dưới kia, nụ cười đó còn kéo dài thiệt dài.

—

Em à!

Sài Gòn đã bớt nóng nhiều. Mùa mưa sắp tới. Ngày kỉ niệm của chúng mình cũng sắp tới. Năm ngoái, em nói muốn đi biển để trải qua ngày đặc biệt này ở một nơi đầy sóng và gió. Nhưng trước ngày đi em lại dầm mưa và bị ốm. Kết quả năm đó mình đã đón ngày kỉ niệm ở bến Bạch Đằng. Cũng có sóng, có gió. Chỉ là không nhiều như em mong muốn thôi. Ráng khỏe, năm nay anh sẽ đưa em đi biển.

P/s: Không cần cố gắng nhớ và yêu anh bằng tình yêu trong quá khứ. Chỉ cần em chấp nhận con người bên cạnh em bây giờ là đủ.

Minh viết thư cho tôi đều mặc dù anh vẫn thường ghé thăm tôi. Những điều ngọt ngào và bình yên anh viết khiến tôi đôi lúc không nhận ra mình đã mỉm cười suốt khi đọc chúng. Tôi xếp những lá thư nhỏ của Minh vào một chiếc hộp gỗ và đọc lại nhiều lần. Tôi thấy vui nhưng chẳng hề có được cảm giác

của một người đã từng trải qua mọi điều tuyệt vời đó. Tất cả kí ức về tình yêu của Minh như được một bàn tay khéo léo bứt ra khỏi đầu tôi mà không bỏ sót một chiếc rễ nào. Chỉ có một lỗ hổng trống hoác và sâu hút mình chứng cho việc có một thứ gì đó đã từng tồn tại.

Minh tới chở tôi đi café. Anh bảo phải thường xuyên đưa tôi ra ngoài nếu không tôi sẽ bị cốm nắng mất. Minh kể chuyện, những mẩu chuyện không đầu không cuối. Tôi ngồi phía sau mỉm cười, im lặng nghe, dùng tay vẽ lên lưng áo Minh những hình thù nguệch ngoạc. Đường tắt nắng, từ những nơi ẩn náu bí mật, người người ủa ra đường. Bức tranh khu phố ngẩn nấp phút chốc rồi tung lên vì những vệt màu lộn xộn. Tôi tựa đầu vào vai Minh. Anh ngừng kể, khe khẽ ngân nga một giai điệu không rõ lời. Trong không khí, những vệt hơi nước mỏng chậm chậm nhích lại gần nhau, tạo thành những cụm mây xám bông xốp, lơ lửng. Rồi một cú chạm nhẹ, mưa ào xuống. Sôi nổi và cuồng nhiệt như một cô gái Sài Gòn đang yêu. Tôi nghiêng mặt, cho mưa quất vào ran rát. Nói với Minh về cảm giác thấy mình như một cái cây khô lâu ngày được tưới nước. Minh cười, xương rồng thì không được tưới nước nhiều, rồi ghé vào một tiệm café trước khi tôi kịp phản đối.

Tôi ngồi trên tấm nệm vuông màu nâu, tựa đầu vào cửa sổ nhìn mấy nhánh ti-gôn ngả nghiêng trong mưa gió. Một vài nụ hoa khẽ run lên như trút tiếng thở dài rồi chậm chậm buông mình xuống đất. Ti-gôn hồng như những mảnh tim vỡ. Ti-gôn tím như những mối tương tư. Minh vẫn ngồi bên tôi rù rì kể chuyện. Minh kể. Hồi mới quen nhau chúng mình cũng đi chơi như này. Cũng vào hôm trời đổ mưa âm ỉ thế này. Cũng ở đây, tại quán café này. Nụ hôn đầu của chúng mình đã diễn ra...như thế này. Rồi Minh hôn tôi. Nụ hôn lành lạnh nhưng lại khiến mặt tôi ửng đỏ và nóng rực lên như một chiếc đèn lồng vừa được thắp sáng.

—

Em à!

Anh vừa trở về sau chuyến công tác ngắn ngày. Và rất nhớ em. Trong chuyến công tác, anh đã làm mấy đồng nghiệp cảm thấy rất khó hiểu khi cứ nhìn cái bãi biển vắng hoe mà bật cười một mình. Lúc đó, anh đang nhớ lần mình ra biển cùng nhau, em đã phụng phịu ước một lần biết cái cảm giác được người yêu cột lại dây giày. Vậy mà khi anh cúi xuống...xắn gấu quần cho em thì em

lại đẩy anh ra và nói anh kì cục. Em mới là người kì cục. Muốn người ta cột dây giày nhưng lại chẳng bao giờ đi giày.

Tôi bật cười khi nhìn đôi giày màu hồng mà mỗi chiếc được xỏ tới 2 sợi dây gửi kèm theo lá thư nhỏ. Minh thật biết cách làm người khác trở nên vui vẻ.

Dạo này tôi hay bị đau đầu. Những cơn đau cứ bòn rút đi từng chút từng chút sức lực. Tôi bỗng thấy đồng cảm với một miếng đậu phụ khi người ta đang cố gắng nhồi thịt vào nó. Bởi, đôi khi tôi cũng thấy như có ai đó đang muốn nhồi một thứ gì đó vào đầu tôi. Chỉ có điều chắc không phải là thịt.

Mẹ thường vuốt tóc tôi và nói đừng lo, mọi chuyện đều ổn sau mỗi lần tới gặp bác sĩ. Không biết bác sĩ đã nói những gì với mẹ, nhưng tôi tin mẹ hơn bất cứ ai khác trên đời. Như đã từng tin những gì Minh nói chỉ sau cái gật đầu của mẹ. Và tới bây giờ, dù mẹ không gật đầu đi chẳng nữa, tôi vẫn tin Minh là chàng trai của tôi. Nhưng nếu chỉ cần niềm tin và mọi chuyện sẽ diễn ra theo ý muốn thì tốt đẹp biết bao. Cuộc sống này vẫn có quá nhiều chuyện không thể hiểu nổi. Và cũng có rất nhiều niềm tin đặt nhầm chỗ. Những lúc như vậy, có lẽ người ta cần một cú đập thật mạnh vào đầu để tỉnh lại. Để quên đi vài thứ. Hoặc nhớ ra vài thứ. Như sự giống nhau kì lạ giữa chiếc xe mất lái suýt chút nữa lao vào tôi ngày hôm nay và chiếc xe đã lao vào tôi 8 tháng trước khiến cho toàn bộ vụ tai nạn được tái hiện rõ nét trước mắt tôi như chỉ vừa mới xảy ra. Chiếc hộp kí ức đánh rơi ngày nào giờ trở lại nguyên vẹn trong tâm trí. Đau đớn và thất vọng. Tôi ngất đi.

Paris. Tôi mất nửa năm để làm quen với nó. Ngoài khoảng thời gian choáng ngợp trước vẻ lộng lẫy, hào nhoáng của Paris, tôi còn mất khá nhiều thì giờ để bắt kịp với nhịp sống nơi đây. Không còn là cô tiểu thư nhà giàu ngày nào, tôi trở thành nhân viên thiết kế của một công ty thời trang. Tự lập và bận rộn khiến tôi không còn quá nhiều thời gian để nghĩ về những gì đã xảy ra trong quá khứ. Nhưng khi chỉ còn một mình, trong những đêm mất ngủ, tôi cảm thấy cô độc và lạnh lẽo tới ghê rợn. Nhiều lúc, tưởng chừng không còn chịu đựng được nữa, tôi muốn gọi cho mẹ, khóc một trận cho thỏa thích. Vừa khóc vừa phụng phịu kể lể những người xa lạ ở đây đã bắt nạt con gái mẹ như thế nào. Để nghe mẹ xót xa nựng nịu, ngoan, đừng khóc, về với mẹ. Nhưng mỗi khi nghĩ tới việc trở về thì những cảm giác đau đớn, thất vọng vì

bị phản bội, bị lừa dối trong quá khứ lại quẩn chặt và ám ảnh lấy tôi. Tôi không quên được ánh mắt buồn bã, né tránh của mẹ khi tôi tỉnh dậy trong bệnh viện và nhìn bà dò hỏi. Tôi không quên được ánh mắt đau đớn, hối hận của Minh khi tôi dốc sạch những lá thư tôi từng nâng niu trong chiếc hộp gỗ, thẳng tay vò nhàu lá thư anh vừa đưa và ném ngay xuống trước mặt anh. Lá thư bị vo tròn lăn lóc dưới nền gạch sang trọng như một dấu chấm hết. Cho tất cả.

Thứ bảy, tôi nhận được lời mời ăn tối từ John - sếp và cũng là người bạn duy nhất của tôi ở đây. Ưu điểm của anh là tốt bụng, nhược điểm của anh là đẹp trai. Làm bạn với John là một việc rất thú vị và cũng nhiều thử thách. Chẳng hạn như việc tôi phải lờ tịt đi cái sự thật rằng anh thích tôi và không ngừng công khai điều đó cho cả thế giới cùng biết. Ngoài việc đó ra thì làm bạn với John khá dễ chịu. Tôi kể với John về Việt Nam, về mẹ, về Minh, về những chuyện đã xảy ra và cả quãng thời gian không mấy dễ dàng với tôi sau đó. Và tôi nhận thấy rằng, ngoài khóc để bớt đau, tôi còn có thể nói ra. John nghe xong chuyện, nháy mắt cười với tôi:

- Anh sẽ gọi em là Rose nhé.

- Sao lại gọi em là Rose? Anh đâu phải là Jack? – Tôi đùa.

- Đó là lý do tại sao em không chọn một người đàn ông lý tưởng như anh. Vì em là Rose nên em không yêu John. Em chỉ yêu Jack thôi.

- Anh ấy không phải là Jack. Anh ấy là Minh.

- A ha, chính em vừa mới thừa nhận rằng em yêu anh ta đó nha. – John phá lên cười thích thú.

Tôi im lặng. Đã có những lúc tôi tưởng như mình rung động trước John. Nhưng nếu không phải vì John có nụ cười híp mí giống Minh hay vì John có bàn tay với những ngón thon dài đẹp đẽ giống Minh thì cũng là vì cái cách nhíu mày và hơi nghiêng sang bên trái khi ngồi làm việc của John cũng giống Minh nốt. Tôi nhớ Minh phát điên. Nhưng cứ nghĩ tới việc tất cả những gì đẹp đẽ, ngọt ngào Minh dành cho tôi chỉ xuất phát từ sự thương hại dành cho một đứa con gái mất trí và đau khổ, tôi lại gạt phắt Minh ra khỏi tâm trí. Tôi tự nhủ rằng tôi quên Minh rồi, rằng con người giả dối ấy không đáng để tôi

bạn tâm nữa, rằng một người con gái như tôi thì chẳng khó khăn gì để kiếm được một người đàn ông tốt gấp nhiều lần Minh. John nhìn tôi, lắc lắc đầu:

- Con gái nói chung đã khó hiểu. Nhưng con gái Việt Nam thì John thật sự không thể hiểu nổi. Nhất là Rose. Sao em không quăng cái tôi sang một bên để nhận ra rằng yêu và được yêu là điều kỳ diệu nhất trên đời.

John sống sôi nổi, hết mình. Chỉ cần cảm thấy thích, John sẽ bắt tay vào thực hiện không ngần ngại. Anh bảo mỗi người chỉ có một cuộc đời để sống tại sao không sống theo cách mình muốn, làm những việc mình thích dù có thể không phải tất cả đều thành công. Rose đừng ngại người khác sẽ cười khi Rose thất bại hay cho những việc Rose làm là điên rồ. Bởi bản chất con người ai cũng rất là điên. Nhưng mình khác họ vì mình giải phóng nó còn họ thì giấu nhem nó đi. Họ có thể cười Rose vài ngày, vài tuần. Nhưng nếu không làm, có thể, những phút cuối đời Rose sẽ hối hận và nguyền rủa bản thân mình. Vì Rose đã sống cuộc đời của một người khác quá lâu.

Chúng tôi ăn tối xong thì trời đổ mưa. Tôi bảo John đi lấy xe và kiếm một quán café, vì bây giờ tôi chỉ muốn ngồi một nơi ấm áp nhìn mưa rơi như kiểu không còn gì đáng làm hơn trên đời. Nhưng John bảo John có ý khác hay hơn và nắm tay tôi kéo tuột vào màn mưa dày đặc. Tôi hốt hoảng gào lên và đâm thùm thụp vào vai John. Còn John vừa kéo tôi chạy vừa hét to YOLO! YOLO! Chẳng mấy chốc sự phấn khích của John lây qua tôi, lấn át cả nỗi lo sợ về bộ váy ướt nhẹp và hình ảnh mái tóc bẹp dí dính chặt vào đầu. Tôi và John vừa chạy vừa ngẩng đầu lên cho nước mưa rơi xối xả trên mặt. Vài người nhìn theo chúng tôi, bật cười thích thú. Tự nhiên tôi thấy quyết định một lần giải phóng cái “rất là điên” trong người cũng không hề tệ. Chẳng biết bao lâu, chúng tôi dừng lại, đứng dựa vào một trạm xe bus, chúng tôi thở, chúng tôi nhìn nhau, và chúng tôi phá lên cười. John bảo, John đã từng nói với tôi Paris đẹp nhất là vào lúc trời mưa. Tôi cười nhạo John và cho là anh đang nhại lời thoại của phim Midnight in Paris trong khi John phân bua rằng một câu thông thường như vậy đâu cứ phải chỉ những diễn viên trong phim mới có thể nói được. John lôi tôi vào bar với bộ dạng ướt nhẹp còn miệng vẫn liên tục đọc thần chú YOLO! YOLO! Chúng tôi uống thử tất cả những loại cocktail có trong menu. Và say. Và huyền ảo. Và phấn khích. Chúng tôi nhảy với nhau. John ôm chặt eo tôi còn tôi bám vào cổ anh. Tôi cười, tôi nói, tôi mơ màng soi mình trong đôi mắt màu hổ phách của John. Chuẩn choáng.

Rồi John hôn tôi. Bằng tất cả say và tỉnh, cuồng nhiệt và dịu dàng, khao khát và đam mê. Nụ hôn nóng rẫy. Nhưng tôi lại thấy tâm trí mình trôi về góc quán nhỏ, nơi Minh đã đặt lên môi tôi một nụ hôn lành lạnh hôm nào. Tôi giăng ra. Quynh quáng, lảo đảo xuyên qua một biển người lao ra cửa. Và bằng một phép màu nào đó, tôi về tới nhà.

---

3 giờ sáng, tôi thức dậy và giật thót khi thấy John đã ngồi bên tôi từ lúc nào. John cầm tay tôi, cười hì hì xin lỗi. Và chúng tôi không nhắc gì tới chuyện đó nữa. John nói trông em thật xấu xí rồi đẩy tôi vào nhà tắm sau khi nhắc tôi về buổi lễ ra mắt bộ sưu tập mới của công ty vào ngày mai, không, là ngày hôm nay và tự nhận nhiệm vụ chọn cho tôi bộ thật lộng lẫy để khi tôi mặc nó, tôi sẽ trở thành người nổi bật nhất.

Khi tôi bước ra, thay vì cầm trên tay một bộ đồ, John đang cầm một lá thư nhàu nhĩ:

- John tìm thấy cái này trong túi đồ của Rose. Và John đang nghĩ một lý do để cho em vắng mặt nếu em không xuất hiện tối hôm nay.

Rồi John lại cười hì hì với tôi và khép cửa đi về. Tim tôi đập thành thịch. Tôi biết rất rõ lá thư này. Chính tay tôi đã vò nát và ném nó xuống đất. Chắc là mẹ, bằng một cách nào đó, đã đặt nó vào hành lý của tôi mà cho tới tận bây giờ, nhờ John, tôi mới phát hiện ra nó.

Em à!

Lần đầu tiên nhìn thấy em nằm thiêm thiếp trên giường bệnh, tim anh đã hụt mất vài nhịp khi nhận ra định mệnh chỉ cách mình có vài bước chân. Ba anh là viện trưởng, và là bạn của mẹ em, nên chẳng mấy khó khăn anh đã có thể có được những gì muốn biết. Em bị tai nạn do bất cẩn trên đường về sau khi chứng kiến sự phản bội của bạn trai cũ. Anh đã tìm và cho hấn một cú đấm vào mặt, thay em. Anh ước mình có thể đấm hấn thêm vài cú nữa để hấn biết em đã đau đớn thế nào. Chính anh đã gợi ý với mẹ em về việc xây dựng một đoạn kí ức khác, không có dấu vết của nước mắt và đau khổ. Chỉ có tình yêu. Em sẽ hạnh phúc và em sẽ không tìm cách lục tung những góc tối trong quá khứ để tìm lại thứ mà em nên quên. Những gì anh nói với em chưa từng diễn

ra, anh chỉ xây dựng nó bằng tất cả tình cảm dành cho em. Anh luôn muốn cùng em biến nó thành hiện thực, những gì anh đã nói và cả những gì anh chưa kịp nói. Nếu không phải là quá khứ, hãy để nó là tương lai. Được không em?

Những dòng chữ nghiêng nghiêng quen thuộc của Minh nhắc tôi về cả một trời yêu thương, nhớ nhung và hờn giận. Hạnh phúc và khổ đau. Nụ cười và nước mắt. Đó có thể là gì nếu không phải tình yêu. Tôi nhắm hờ đôi mắt, kệ cho những giọt nước mắt mép mé quanh mi chảy tròn trên khuôn mặt. Khóe môi cong lên một nụ cười. Lần đầu tiên kể từ khi đặt chân sang đây, tôi không còn khóc cho những nỗi đau của mình. Nắm chặt lá thư nhàu nhĩ trên tay, tôi áp vào ngực, nghe tim mình rộn rạo.

Ngày mai, nắng lên, tôi sẽ gọi điện cho Minh và nói:

- Anh à, mèo Pin sắp trở về rồi.

H.M